

Arrest

nr. 200 151 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Rue Henri de Rohan Chabot 120
5620 FLORENNES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 januari 2016 België binnen met een Afghaans identiteitsdocument en vraagt op 26 januari 2016 asiel aan. Op 31 maart 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tajiekse origine te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in Karezamir, een dorp in het district Shakardara in de provincie Kabul. U bent een ongehuwde soenitische moslim. U heeft tot de 9de graad school gelopen in Pol-e-Charkhi in Kabul. Op 29.11.1392 (18.02.2014) begon u aan uw opleiding voor de Afghan National Police (hierna ANP) en op 20.08.1393 (11.11.2014) begon u te werken als politieagent in Maidan Shar, de hoofdstad van de provincie Wardak.

Op de 4de dag van Jawza in 1394 (25.05.2015) was u aan het werk als sergeant voor de ANP in de brigade Qomandani Lawai Gard Badragha Ghatarha. U was toen ongeveer zes maanden gestationeerd in Maidan Shar in de provincie Wardak. Het was uw verantwoordelijkheid om de Amerikaanse Rangers te beschermen en de sleutels van de wagens te bewaren. Om vier uur in de namiddag kwam uw baas A.(...) K.(...) (ook R.(...) K.(...) genoemd) toe op uw werk. Het was het einde van de werkdag maar het was uw beurt om de nachtdienst te doen. Hij vroeg u om met hem mee te gaan naar het huis van vrienden en u stemde daarbij in. U kleepte u om in uw normale kleren op zijn instructie en volgde hem naar de hoofdpoot. Daar stond een zwarte landcruiser geparkeerd met een chauffeur. Jullie stapten in de wagen en deze vertrok. Toen u vroeg aan A.(...) K.(...) waar jullie heengingen antwoordde hij dat u niet moest praten. Jullie reden naar Ghazni. Toen u en uw baas bij jullie bestemming aankwamen was het ondertussen donker geworden. Jullie stapten uit en werden naar een kleinere Corolla gebracht. U werd geblinddoekt en jullie vertrokken een tweede maal. Een en een half uur later stopte de wagen opnieuw, uw blinddoek werd afgehaald en jullie stapten uit. U was aangekomen in een dorp met huizen gemaakt van klei. Jullie gingen een kamer binnen waar twintig of vijfentwintig mannen zaten. De mannen droegen een hoofddoek en hadden een lange baard. U was heel bang want u realiseerde zich dat dit waarschijnlijk taliban waren en u vreesde dat ze u zouden doden. Een van de mannen riep uw baas en vroeg hem om naast hem te komen zitten. Eenmaal gezeten begonnen de mannen met A.(...) K.(...) in het Pashtou te spreken, u begreep niet wat ze zeiden maar een van hen wees naar u in de loop van het gesprek. Uw baas vertelde u dat ze wouden dat u explosieven in de Amerikaanse wagens waar u verantwoordelijk voor was zou steken. Hij zei dat u niet kon weigeren. U antwoordde niet op zijn verzoek waarop een talib u in het gezicht sloeg en de kamer uitsleepte. Eenmaal buitengekomen sloeg en schopte hij u. Vervolgens wees hij naar een stuk grond iets verderop en zei dat u het moest opgraven. Ongeveer dertig centimeter diep stootte u op een dood lichaam. De talib haalde samen met een andere talib twee hoofden uit de grond waar u had gegraven. Ze zeiden tegen u dat als u niet zou accepteren zij u niet in leven zouden laten. Uit angst besloot u hun voorstel te accepteren. Vervolgens ging de hele groep eten. Na het eten deden ze u opnieuw een blinddoek aan en keerde u samen met A.(...) K.(...) terug naar de brigade. De taliban gaf de explosieven mee met uw baas A.(...) K.(...). Onderweg herhaalde hij verschillende keren dat u hun taak moest uitvoeren en dat u rijk zou worden door voor hen deze explosieven te plaatsen. Eenmaal terug in de brigade ging uw baas het kantoor binnen. U ging echter naar het binnenplein en belde uw vader voor advies. Hij zei tegen u dat u dit niet mocht doen, dat de Amerikanen goede dingen hadden gedaan voor Afghanistan. Hij zei dat u moest proberen om Maidan Shar te verlaten en naar Kampany te gaan waar hij een vriend had. Om vier uur in de ochtend slaagde u erin om ongemerkt de brigade te verlaten. Op een kruispunt huurde u een privé wagen tot in Kampany, daar aangekomen ging u naar het huis van de vriend van uw vader. U verstopte uzelf in de kelder tot hij een ticket voor u had geregeld naar Nimroz. In Nimroz sprak u af met een smokkelaar die uw vader kende. Twee dagen na uw aanvaring met de taliban verliet u via Nimroz Afghanistan en ging u naar Iran.

In Iran werd u gearresteerd en terug naar Afghanistan gedeporteerd. Nadien verbleef u een maand lang ondergedoken bij uw smokkelaar. Een tweede poging om door Iran te geraken draaide opnieuw uit op een deportatie, waarna u opnieuw vijfentwintig dagen bij de smokkelaar verbleef. Bij de derde poging werd u weer gearresteerd maar deze keer werd u vier maanden vastgehouden in een Iranese gevangenis, waar u werd mishandeld. Na deze vier maanden werd u opnieuw terug gebracht naar Afghanistan. Twee dagen later verliet u weer het land maar deze keer slaagde u er wel in om Iran door te komen waarna u doorreisde naar België. Op 25.01.2016 kwam u aan in België en op 26.01.2016 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u zowel de taliban als de overheid te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een badge van uw werk, een bankkaart van de New Kabul Bank, vier foto's genomen tijdens de uitvoering van uw werk en vijf certificaten van uw werk neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven gebeurtenissen op de 4de dag van Jawza 1394 ongeloofwaardig zijn. Uw verklaringen omtrent de acties van uw baas A.(...) K.(...) komen weinig plausibel over. Ten eerste is het heel merkwaardig dat uw baas u zou uitkiezen om mee te nemen naar een taliban verzamelplaats en u vervolgens samen met de aanwezige talibanstrijders te verplichten om de Amerikaanse wagens in de brigade op te blazen. De taliban heeft voldoende medestanders en hoeft niet het risico nemen om een volslagen onbekende de verantwoordelijkheid over een belangrijke operatie te geven. Uw baas had het logischerwijze zelf kunnen uitvoeren zonder dat er andere pottenkijkers bij betrokken hoefden te worden. U had geen speciale band met uw baas, noch met de taliban. U was zelfs niet afkomstig van de streek rond Maidan Shar of Ghazni en had geen familiale of vriendschappelijke relaties daar. Zodoende hadden uw baas en de taliban geen enkele reden om erop te vertrouwen dat u zou doen wat zij u vroegen, en niet zou weglopen (wat u overigens hebt gedaan) of hen zou aangeven. Uw verklaring hiervoor was dat uw baas en de taliban de verantwoordelijkheid van de aanslag bij u wouden leggen (CGVS pg 16-17) zodat A.(...) K.(...) iedere culpabiliteit zou ontlopen. In dat geval is er geen enkele reden waarom ze u zouden moeten betrekken in hun plannen, integendeel, indien het hun intentie was om de schuld bij u te leggen zou het zelfs minder risicovol geweest zijn om u niet op de hoogte te brengen van wat ze van plan waren. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet weet of ze de aanslag nog hebben uitgevoerd na uw vertrek. U beweert niet te weten of ze aanslag hebben uitgevoerd, dat u geen nieuws hebt van daar (CGVS, pg 17). Nochtans beweert u op andere momenten zeer goed op de hoogte te zijn van de acties van A.(...) K.(...) sinds uw vertrek. Zo geeft u aan dat hij nu over u in de brigade zegt dat u bij de taliban hoorde (CGVS, pg 17) en dat hij bij uw familie naar u op zoek ging (CGVS, pg 16). Bovendien is het zeer moeilijk te begrijpen dat, aangezien u aangeeft dat uw voormalige baas u zwartmaakt in de brigade in Maidan Shar, u niet zou weten of de aanslag al dan niet werd uitgevoerd. Uw verklaring waarom ze u hebben uitgekozen kan dus niet als plausibel beschouwd worden. Zodoende zijn uw verklaringen over uw conflict met de taliban en uw baas A.(...) K.(...) niet geloofwaardig en kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de taliban.

Uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten is een direct gevolg van wat u zegt te hebben meegemaakt met uw baas en de taliban. Aangezien deze feiten als ongeloofwaardig worden beschouwd, kan men logischerwijs besluiten dat ook uw vrees ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten ongegrond is.

Hoewel uw functie als politiemans bij de ANP niet door het Commissariaat-generaal wordt betwist, volstaat dit gegeven niet om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Uw feitelijke tewerkstelling was maar van korte duur, u was nog maar zes maanden aan het werk in Maidan Shar toen u besloot om het land te verlaten. De specifieke door u ingeroepen asielmotieven werden, zoals eerder al gezegd, als ongeloofwaardig beschouwd. Het loutere feit dat u ooit beperkte tijd werkte als politiemans in de provincie Wardak volstaat niet om aan te tonen dat u in uw woonplaats in de provincie Kaboel door de taliban zou vervolgd worden. Eenzelfde redenering kan gevolgd worden voor het feit dat u ooit een opleiding tot politieagent volgde bij de ANP. Men kan aannemen dat de taliban de motivatie noch de operationele capaciteit hebben, om op zoek te gaan in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle, naar wie ooit politiemans was. Er zijn met andere woorden geen objectieve gegevens voorhanden om uw persoonlijke vrees ten opzichte van de taliban te ondersteunen.

Zodoende kan het vluchtelingenstatuut voor Afghanen u niet worden toegekend.

Wel dient er ook nagegaan te worden of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van uw

verklaringen toont u echter evenmin aan dat u vreest voor doodstraf, executie, foltering, onmenselijke/ ontorende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten staven enkel uw functie bij het ANP, wat door het CGVS niet wordt betwist. Zodoende laten ze niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in

het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Algemeen

1.1.1. Vrees omwille van dreiging door de Taliban en kolonel A.(...) K.(...):

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In asielzaken wordt elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, hoe miniem ook, in overweging genomen.

Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen door de Taliban.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker.

Er wordt door tegenpartij echter geen geloof gehecht aan de aangehaalde problemen door verzoeker.

1.1.2. Voordeel van de twijfel:

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

“Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag.”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

“Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak.”

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

“De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt.”

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen aangaande zijn probleem met de Taliban en kolonel A.(...) K.(...).

Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag dient er toch opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven.

Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn.

RVV, 24/06/2010, nr. X;

RVV, 11/02/2008, nr. X, Rev. dr.étr.2008, 48;

RVV, 02/10/2008, nr. X, T. Vreemd. 2009, 44;

1.2. Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij:

Verzoeker blijft erbij problemen te hebben gekend met kolonel A.(...) K.(...) (zijn baas) en de Taliban omwille van zijn werk.

Zijn problemen met kolonel A.(...) K.(...) en de Taliban zijn nog steeds actueel en hij vreest gedwongen te worden met hen mee te werken of door hen gedood te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen.

Verzoeker neemt kennis van de argumenten van tegenpartij.

Verzoeker kan alleen zijn eerdere verklaringen bevestigen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende zijn problemen met de taliban en kolonel A.(...) K.(...) . Het is spijtig genoeg niet mogelijk om van de ondergane problemen concrete bewijsstukken voor te leggen.

Hierdoor wordt hij enorm beperkt in zijn mogelijkheden tot het bijbrengen van concrete bewijzen.

Verzoeker kan ook geen verdere verklaringen afleggen daar hij reeds alle informatie heeft mede gedeeld.

Er dient wel te worden vastgesteld dat er door tegenpartij geen twijfel wordt geuit omtrent zijn functie als politiemann bij de ANP.

Politie mannen hebben een kwetsbaar profiel in Afghanistan. Zij zijn vaak het target van aanvallen door de taliban.

Verzoeker legt enkele voorbeelden van aanslagen neer waarbij telkens politie mannen worden gevisieerd om aan te tonen dat zij een doelwit zijn en niet echt op enige bescherming kunnen rekenen (stuk 3).

Het profiel van politiemann wordt door tegenpartij dus niet betwist, maar men meent dat gelet op de korte duur van tewerkstelling, met name 6 maanden, in Maidan Shar, er geen probleem zou zijn voor verzoeker om zijn leven gewoon verder te zetten in Kaboel.

Verzoekers profiel komt echter overeen met een categorie waarvoor het UNCHR in zijn recentste richtlijn internationale bescherming adviseert, namelijk de potentiële risicocategorie van burgers die gelinkt zijn met of die beschouwd worden als iemand die steun verleent aan de regering en de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten. Er zijn nergens tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen afgelegd door verzoeker betreffende zijn profiel als politiemann.

In Afghanistan is er geen redelijke bescherming voorhanden voor verzoeker, noch een binnenlands beschermingsalternatief.

Verzoeker dient bijgevolg al vluchteling erkend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij citeert voormeld artikel en voert vervolgens het volgende aan:

"2.2. Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- 1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,*
- 2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).*
- 3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RvV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

“De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Zie: RvV, 15/06/2007 nr. X

RvV, 21/07/2007 nr. X

RvV, 11/09/2007 nr. X

2.3. Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.

De huidige veiligheidssituatie in Afghanistan is nog steeds precair. De verwerende partij heeft dan ook de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

“Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel”. (RvV, 27 december 2013, nr. X).

Het EHRM hecht overigens bijzonder veel belang aan informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van internationale organisaties of overheidsbronnen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, EHRM, 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM, 15 november 1996, Chahal/VK).

Wanneer uit dergelijke informatie naar voren komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland). Bijgevolg, redelijkerwijze en naar analogie, treedt in dat geval de bescherming van art. 48/4 Vw. op.

Verzoeker behoort wel degelijk tot een zeer kwetsbare groep als politieman.

Bij lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA kan een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld worden in bijna alle provincies van Afghanistan. Sinds 2001 was de situatie nooit zo gewelddadig als vandaag.

Verzoeker verwijst hierbij naar de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 19 april 2016.

De veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul is allesbehalve. Aan de hand van diverse informatiebronnen kan men zien dat het geweld in Kabul blijft oplopen. Hiervan worden honderden burgers dagdagelijks het slachtoffer (stuk 5).

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 11 april 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

Gelet op de gewijzigde en tevens verslechterde veiligheidssituatie in het land van herkomst blijkt dat verzoeker niet terug kan naar Afghanistan, noch ginds over een veilig vestigingsalternatief beschikt.

2.4. Verzoeker verwijst ook naar zijn argumenten zoals supra uiteengezet in punt V. 1.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan, geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- (i) Krantenartikelen betreffende aanslagen op politiemannen;
- (ii) UNHCR Guidelines, 19 april 2016 (p. 1 en p. 36-37);
- (iii) Ambtsbericht November 2016 betreffende de veiligheidssituatie in Kabul.

2.2.2. Op 16 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul province" van 25 april 2017 en de EASO Country of Origin Information "Report Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (p. 1-70 en p. 155-159).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met een medisch attest van 15 januari 2018 van een psychiater en foto's van zijn overleden vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste

plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing komt verzoeker niet in aanmerking voor een erkenning als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan, nu het heel merkwaardig is dat zijn baas A.K. hem zou uitkiezen om mee te nemen naar een verzamelplaats van de taliban en hem vervolgens samen met de aanwezige talibanstrijders te verplichten om de Amerikaanse wagens in de brigade op te blazen en het bovendien zeer opmerkelijk is dat hij niet weet of ze de aanslag nog hebben uitgevoerd na zijn vertrek en (ii) zijn functie als politieman bij de Afghan National Police (hierna: ANP) niet volstaat om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In zoverre verzoeker in het eerste middel met verwijzing naar de artikelen 190, 196, 197 en 199 van het "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad opwerpt dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr.X (c)) en anderzijds dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen van 25 mei 2015 die ertoe hadden geleid dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat *in casu*, zoals blijkt uit hetgeen volgt, niet het geval is.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geoordeeld:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven gebeurtenissen op de 4de dag van Jawza 1394 ongeloofwaardig zijn. Uw verklaringen omtrent de acties van uw baas A.(...) K.(...) komen weinig plausibel over. Ten eerste is het heel merkwaardig dat uw baas u zou uitkiezen om mee te nemen naar een taliban verzamelplaats en u vervolgens samen met de aanwezige talibanstrijders te verplichten om de Amerikaanse wagens in de brigade op te blazen. De taliban heeft voldoende medestanders en hoeft niet het risico nemen om een volslagen onbekende de verantwoordelijkheid over een belangrijke operatie te geven. Uw baas had het logischerwijze zelf kunnen uitvoeren zonder dat er andere pottenkijkers bij betrokken hoefden te worden. U had geen speciale band met uw baas, noch met de taliban. U was zelfs niet afkomstig van de streek rond Maidan Shar of Ghazni en had geen familiale of vriendschappelijke relaties daar. Zodoende hadden uw baas en de taliban geen enkele reden om erop te vertrouwen dat u zou doen wat zij u vroegen, en niet zou wegglopen (wat u overigens hebt gedaan) of hen zou aangeven. Uw verklaring hiervoor was dat uw baas en de taliban de verantwoordelijkheid van de aanslag bij u wouden leggen (CGVS pg 16-17) zodat A.(...) K.(...) iedere

culpabiliteit zou ontlopen. In dat geval is er geen enkele reden waarom ze u zouden moeten betrekken in hun plannen, integendeel, indien het hun intentie was om de schuld bij u te leggen zou het zelfs minder risicovol geweest zijn om u niet op de hoogte te brengen van wat ze van plan waren. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet weet of ze de aanslag nog hebben uitgevoerd na uw vertrek. U beweert niet te weten of ze aanslag hebben uitgevoerd, dat u geen nieuws hebt van daar (CGVS, pg 17). Nochtans beweert u op andere momenten zeer goed op de hoogte te zijn van de acties van A.(...) K.(...) sinds uw vertrek. Zo geeft u aan dat hij nu over u in de brigade zegt dat u bij de taliban hoorde (CGVS, pg 17) en dat hij bij uw familie naar u op zoek ging (CGVS, pg 16). Bovendien is het zeer moeilijk te begrijpen dat, aangezien u aangeeft dat uw voormalige baas u zwartmaakt in de brigade in Maidan Shar, u niet zou weten of de aanslag al dan niet werd uitgevoerd. Uw verklaring waarom ze u hebben uitgekozen kan dus niet als plausibel beschouwd worden. Zodoende zijn uw verklaringen over uw conflict met de taliban en uw baas A.(...) K.(...) niet geloofwaardig en kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de taliban."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten daar hij niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas en het poneren van een vrees voor vervolging.

Verzoeker legt ter terechtzitting een medisch attest van een psychiater-assistent van 15 januari 2018 neer waarin vermeld wordt dat hij sedert 18 december 2017 opgevolgd wordt, dat zijn mentale toestand hem niet in staat stelt zich volledig in te zetten en dat een paar dagen rust hem goed zou doen. Dit betreft echter geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker toont niet met een passend medisch attest aan dat hij niet in de mogelijkheid is een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat de voormelde ongeloofwaardigheden erdoor kunnen worden verklaard. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Aangezien de door hem voorgehouden problemen met zijn baas en de taliban als ongeloofwaardig worden beschouwd, toont verzoeker evenmin aan een vrees voor vervolging te koesteren voor de Afghaanse autoriteiten die een direct gevolg is van wat hij verklaarde te hebben meegemaakt met zijn baas en de taliban.

De ter terechtzitting neergelegde foto's (twee kleurenkopieën waarop een overleden persoon te zien is en een foto waarop vermoedelijk verzoeker en twee andere personen te zien zijn) zijn niet bij machte voorgaande overwegingen in een ander daglicht te stellen. Voor zover er al enige bewijswaarde aan kan worden toegekend nu deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden immers geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, toont verzoeker op geen enkele objectieve manier aan dat de persoon in kwestie daadwerkelijk zijn vader is. Hoe dan ook, zelfs in zoverre wordt aangenomen dat de persoon in kwestie verzoekers vader is (waarvan verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 24 februari 2017, p. 12) nog verklaarde dat hij in leven was), kan hieruit niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze persoon overleden is noch geeft verzoeker hierover enige toelichting. Het loutere gegeven dat zijn vader gestorven is, vermag de door verzoeker aangevoerde problemen met de taliban geenszins te ondersteunen.

In de mate dat verzoeker in het eerste middel, onder verwijzing naar de in het verzoekschrift gevoegde rapporten en krachtenartikelen (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 3), voorhoudt tot een risicogroep te behoren gelet op zijn functie als politiemann bij de ANP, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel als politiemann. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van zijn profiel als politiemann, temeer nu zijn feitelijke tewerkstelling maar van korte duur was. Verzoeker was immers nog maar zes maanden aan het werk in Maidan Shar toen hij besloot om het land te verlaten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 24 februari 2017, p. 11). De commissaris-generaal

kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat “(h)et loutere feit dat u ooit beperkte tijd werkte als politiemans in de provincie Wardak (...) niet (volstaat) om aan te tonen dat u in uw woonplaats in de provincie Kaboel door de taliban zou vervolgd worden” en dat “(e)enzelfde redenering kan gevolgd worden voor het feit dat u ooit een opleiding tot politieagent volgde bij de ANP” aangezien “(m)en kan aannemen dat de taliban de motivatie noch de operationele capaciteit hebben, om op zoek te gaan in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle, naar wie ooit politiemans was”.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar aan zijn voorgehouden problemen geen geloof wordt gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend en hij bevestigde uitdrukkelijk dat hij, behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, geen andere ernstige problemen in Afghanistan heeft ervaren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 24 februari 2017, p. 18).

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (de COI Focus “Afghanistan Security situation in Kabul province” van 25 april 2017 en het EASO Country of Origin Information “Report Afghanistan. Security Situation” van november 2016 en december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de in het rechtsplegingsdossier vervatte informatie blijkt voorts dat er uit het district Shakardara, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

Gelet op het gegeven dat de meest recente informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat er voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dateert van april 2017 en december 2017, heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel lijkt te willen

voorhouden, voldaan aan de plicht om een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in verzoekers regio van herkomst. Verzoeker brengt ook geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie van het CGVS niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst blijken bovendien in dezelfde lijn te liggen als de informatie van het CGVS en tonen niet aan dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, en meer in het bijzonder in het district Shakardara, een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat hij als politieagent tot een kwetsbare groep behoort, kan worden herhaald dat hij nog maar zes maanden aan het werk was in Maidan Shar toen hij besloot om het land te verlaten, zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij bij een terugkeer in die hoedanigheid zou worden herkend en dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend en dus, behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, geen andere ernstige problemen in Afghanistan heeft ervaren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag 24 februari 2017, p. 18). Verzoeker toont dan ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN